

MAGYAR KÖZTÁRSASÁG LEGFELSŐBB BÍRÓSÁGA
mint felülvizsgálati bíróság

Mfv.I.10.474/2007/2.szám

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a Simonné dr. Zsúnyi Franciska ügyvéd által képviselt I. rendű és II. rendű felpereseknek az intézeti jogász által képviselt alperes ellen kártérítés és egyéb igények iránt a Kecskeméti Munkaügyi Bíróságnál 5.M.1156/2003. szám alatt megindított és másodfokon a Bács-Kiskun Megyei Bíróság 3.Mf.20.026/2007/5. számú végzésével jogerősen elbírált perében az említett másodfokú határozat ellen az I. rendű és II. rendű felperesek által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

v é g z é s t :

A Legfelsőbb Bíróság a Bács-Kiskun Megyei Bíróság 3.Mf.20.026/2007/5. számú végzésének felülvizsgálati kérelemmel nem támadott részét nem érinti, egyebekben hatályában fenntartja.

A felülvizsgálati eljárás illetékét az állam viseli.

I n d o k o l á s :

A felperesek - az eljárás félbeszakadását követően mint jogutódok - keresetükben 3.000.000 forint nem vagyoni kártérítés, havi 15.000 forint gyógyszerköltség és 2001. február 26-ától kezdődően táppénz és átlagkereset közötti különbözet megfizetésére kérték az alperest kötelezni. Saját jogon 192.650 forint temetési költség és 18.050 forint közjegyzői költség megtérítését igényelték.

A Kecskeméti Munkaügyi Bíróság 5.M.1156/2003/56. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen a felpereseknek személyenként 301.706 forint átlagkereset és táppénz közötti különbözetet, 45.000 forint gyógyszerköltséget, 1.500.000 forint nem vagyoni kártérítést, 105.350 forint indokolt költséget, és ezen összegek után a késedelembe esés időpontjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatot, valamint perköltséget.

A felperesek édesanyja, Ú. M. 1975-től folytatott ápolónői tevékenységet, közel 10 évig fertőző osztályon dolgozott. Egészségügyi panaszai 1990-ben jelentkeztek, Hepatitis C vírusfertőzöttségét 1996-ban diagnosztizálták. A felperesek

édesanyját 2001. február 26-án tájékoztatták arról, hogy a F. J. Közegészségügyi Osztály Munkahigiénés és Foglalkozás-egészségügyi Intézet betegségét C-11 kódszámmal foglalkozási megbetegedésként nyilvántartásba vette.

Ú. M. 2003. július 11-én kelt, és ugyanezen napon postára adott keresetében nem vagyoni kár, gyógyszerköltség, valamint átlagkereset és táppénz közötti különbözet megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Keresetlevele 2003. július 14-én érkezett a bírósághoz.

A felperes 2003. július 11-én a kórházban elhunyt.

A munkaügyi bíróság megállapítása szerint a keresetlevél postára adása 2003. július 11-én megtörtént, ellentétes bizonyítás hiányában az alperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy a felperes elhalálozása után történt a kereset benyújtása. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint miután Ú. M. megbetegedése foglalkozási megbetegedésként nyilvántartásba került, és erről a munkáltató tudomást szerzett, de ellene kifogást nem emelt, utóbb annak foglalkozási eredetét nem vitathatja. A bíróság megállapította, hogy a felperesek mint jogutódok a vagyoni és nem vagyoni igények tekintetében is követelhetik a jogelőd által előterjesztett igényeket. A saját jogon előterjesztett keresetet a bíróság az Mt. 181. § (1) bekezdése alapján találta megalapozottnak.

Az alperes fellebbezése folytán eljáró Bács-Kiskun Megyei Bíróság 3.Mf.20.026/2007/5. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét az átlagkereset és a táppénz közötti különbözet, továbbá gyógyszerköltség és nem vagyoni kártérítést illetően mindkét felperes vonatkozásában hatályon kívül helyezte, és a pert megszüntette. Az I. és II. rendű felperes javára indokolt költség címén megítélt, személyenként 105.350 forintba és kamataira, továbbá az elsőfokú perköltség viselésére vonatkozó elsőfokú ítéleti rendelkezést hatályon kívül helyezte, és e körben az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a Pp. 121. §-ának (1) bekezdéséből következően a per akkor indul meg, amikor a keresetlevelet a bírósághoz benyújtják. Jelen esetben ez az időpont 2003. július 14-e volt, vagyis a keresetlevél Ú. M. halálát követően érkezett a bírósághoz. Ezért az eredeti felperes jogképességének hiányában a keresetlevelet a Pp. 130. § (1) bekezdés e) pontja alapján idézés kibocsátása nélkül kellett volna elutasítani és a pert megszüntetni. Minderre figyelemmel a jogutódkénti perbelépésnek sem volt jogi lehetősége. A felperesek által saját jogon előterjesztett igények vonatkozásában a másodfokú bíróság eljárásjogi szabálysértést észlelt, erre tekintettel utasította az elsőfokú bíróságot az eljárás folytatására.

A felperesek felülvizsgálati kérelme a jogerős végzés permegszüntetésre vonatkozó részének hatályon kívül helyezésére, és e vonatkozásban az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult. Érvelésük szerint a keresetlevél postára adásakor a felperesek jogelődje élt, így igényét időben érvényesítette az Mt. 202. § (2) bekezdése alapján. Ebből következően a másodfokú bíróság jogszabálysértően járt el, amikor a per megszüntetéséről döntött.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A következetes ítélkezési gyakorlat szerint a keresetlevélnek a bírósághoz történő benyújtása nem perbeli cselekmény, a bírósági út az igényérvényesítés önálló szakasza (4/2003. Polgári jogegységi határozat).

A Pp. 105. §-ának (4) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a határidő elmulasztásának jogkövetkezményei nem vonhatók le, ha a bírósághoz intézett beadványt annak utolsó napján postára adták. E szabály azonban csak a polgári perrendtartás által meghatározott ún. eljárásjogi határidőkre irányadó. Az eljárást megindító beadványok azonban ebbe a körbe nem tartoznak, azok előterjesztésének idejét a törvény előírása helyett a fél szabad akaratá határozza meg, így azokra a Pp. 105. § (4) bekezdésében írott szabály nem alkalmazható. Ebből következik, hogy az eljárás folyamatba helyezésének jogkövetkezményét a bírósághoz való tényleges megérkezésük napján váltják ki. Ennek alapján a keresetlevél benyújtásának időpontjául jelen perben 2003. július 14-e tekinthető, amikor az a bírósághoz beérkezett. A fent kifejtettek szerint a keresetlevél benyújtása idejének meghatározásánál az Mt. 202. §-ában foglaltak nem alkalmazhatóak, tekintettel arra, hogy a hivatkozott szabály csak a rendelkezés (1) bekezdésében meghatározott esetekben alkalmazandó, a per tárgya pedig ennek nem felel meg.

A másodfokú bíróság a végzésében helytállóan fejtette ki, hogy a néhai Újvári Magdolna keresetlevelét a Pp. 130. § (1) bekezdés e) pontja alapján (perbeli jogképeség hiányában) az elsőfokú bíróságnak idézés kibocsátása nélkül kellett volna elutasítania, illetve a Pp. 157. § a) pontja alapján a per megszüntetéséről kellett volna rendelkeznie. Mindebből következően pedig a jogutódkénti perbelépésre sem volt lehetőség, az elhunyt gyermekei a nem vagyoni kártérítés, gyógyszerköltség, táppénz és átlagkereset különbözet megfizetésre irányuló igényeket ebben a perben nem érvényesíthették.

Mivel a per megszüntetésének az eljárás bármely szakaszában - így tehát a fellebbezési eljárásban is - hivatalból van helye a Pp.

157. § a), b) pontja esetében (Pp. 158. § (1) bekezdés) a jogerős végzés jogszabálysértés megállapítására nem adott módot.

Mindebből következően a Legfelsőbb Bíróság a jogerős végzést a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Az alperesnek igazolt költsége nem merült fel, ezért ebben a kérdésben a határozathozatalt mellőzte a Pp. 79. § (1) bekezdés alapján.

A felülvizsgálati eljárás illetékét a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 14. §-a értelmében az állam viseli.

Budapest, 2008. február 6.

Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. előadó bíró, Dr. Tálné dr. Molnár Erika s.k. bíró

A kiadmány hitelélül:

tisztviselő